

havde bragt Menneskene. Det var jo netop, hvad han havde følt den Nat paa Dampskibet over Kattegat, at der med Kristendommen var aabnet Mennesket en ny Kraftkilde, der kunde indgive selv en værkbruden gammel Kvinde Heltemodets Styrke. Og — som Højskoleforstanderen forleden havde sagt i sin Tale i Skoven — Nordboerne, i det hele Germanerne, havde jo en særlig Grund til i det mindste at vise Kristendommen Ærbødighed, da det dog var den, der havde udfriet dem af Barbariet. Den havde formet Stammens Aand saa at sige fra Barnsben; den var den aandelige Modernælk, som aldrig vilde kunne rinde den helt af Blodet.

Hvad behøvedes der mere Bevis? Selv om man ogsaa gik ud fra, at de kristne Forjættelser var lutter Opspind eller Indbildning, de havde dog tilstrækkelig godtgjort deres Betydning for Menneskenes Velfærd. Men hvorfor forresten vedblivende tvivle? Følte han ikke selv Umuligheden af i Længden at holde Livsmodet og Livskræfterne oppe uden Bistand fra det Hinsidige?

Blandt de Bøger og Ugeskrifter, hvormed Hofjægermesterinden stadig havde forsynet ham, var ogsaa Poul Bergers »En Jakobskamp«, som han havde hørt saa meget om i København men først nu havde faaet læst. Det store Bekendelsesdigt, der var skrevet i en fuldtonende, gammeltestamentlig Stil, havde grebet ham stærkt. I en af